

Nr. 230. Folkethingets Forhandling. 3625. **Erste Beh. af Lovf. ang. Landdhy. Løn.**

at maatte gaa en ganske anden Vej ved Reformen, og i al Fald vilde man ganske sikkert have sagt, at man, hvis man havde naaet noget Saadant, havde naaet, hvad man ønskede. At man nu paa dette Punkt er kommen til en saa stor Strid, er mig, som sagt, meget uforklarligt. Det er vist nok, at Tanken om at komme med et særligt Forbud imod at modtage Gaver for ganske enkelte Handlinger kom frem i Lovforslaget i Overensstemmelse med det Resultat, hvortil man i Kirkekommissionen var kommen, men det maa ogsaa erkjendes, at netop de ministerielle Handlinger, som man der væsentlig holdt sig til, vare af en saa særlig Natur, at det jaad at sige kunde fortaas af sig selv, at der netop af Hensyn til disse overhovedet ikke kunde være Spørgsmaal om noget omhelst Vederlag. En enkelt af de andre Handlinger blev senere dragen frem, idet man netop med Hensyn til den mente at have Erfaring om de ganske særlige Følger af Gaver, ja, endog naar der blot opstod Mistanke om, at det var ved Hjælp af Gaver, man havde faaet Noget frem, som ellers ikke vilde være fremkommet, men i Dyrigt var der, hvis jeg ikke feiler, slet ikke Spørgsmaal i Kirkekommissionen om, at der skulde være Noget til Ginder for, at Præsten modtog Gaver, naar de frivillig bleve ydede for hans Dyrksomhed; der er jo Medlemmer her i Salen, der ogsaa have været Medlemmer af Kirkekommissionen, og som ville kunne bekræfte dette. Det her foreliggende Spørgsmaal er først senere kommet frem og er efterhaanden været op til en saadan Høide, at man ved denne Behandling næsten udelukkende er kommen til at beskæftige sig dermed. Man søger endog besynderlige og — jeg haaber, at dette Udtryk ikke vil saare Noget — forpinte Udvete for at komme bort fra det, der vilde være det Naturlige, og jeg finder virkelig et Exempel herpaa i Vædringsforslaget under Nr. 2; men det viser sig nu, at man dog ikke derved ganske har naaet, hvad man vilde naae. Der er først sagt, at al Dyrigt i Kirken bortfalder, men man har

63de Møde. **Debetlig Samling 1871—72.**

og Dyrigt af en Pensions- og Hjælpfond. 3626

dog i alt Fald forsømt at sætte „Sognekirken“, hvis det var Meningen, hvormed man har troet at fjerne Vanffelighederne ved senere at nævne „Sognepræsten“. Det forekommer mig imidlertid klart, at man ved en naturlig Forstaaelse af denne Paragraf kommer ind paa en anden Vej, end man havde tænkt sig, thi til Præsterne høre jo ogsaa de residerende Kapellaner, og naar man her sætter Ordet „Sognepræsten“, tror jeg, den naturlige Opfattelse vil være, at der ikke vil være Noget i Veien for, at Kapellanerne kunne modtage Gaver. Den hele Tanke der er fremkommen om, at man paa denne Maade skulde kunne undgaa Misligheder med Hensyn til Valgmenigheder, ligger egentlig slet ikke for i denne Lov, men jeg skal dog som sagt ikke fordybe mig deri. Det forekommer mig virkelig besynderligt, at de Medlemmer, der ellers saa stærkt holde paa Friheden og nære en saa stærk Frygt for, at den skulde kunne indskrænkes, her kunne optræde med et saadant Forslag og holde paa det med en saa stor Styrke, thi det kan dog virkelig ikke negtes, at naar man hører al Dvæng til at give Dyrigt og siger: „Det beror paa Enhver, om han vil give Noget“, er der Frihed. Naar man tilføjer, at Folk altigevel kunne finde sig trykkede og gjøre Noget, som man maa beklage, kommer man ind paa en Betragtning, hvorpaa der ikke ligger saa megen Vægt, naar man har givet Friheden, og det forekommer mig, at det sker paa et Trin, hvor der allermindst er Grund dertil. Der kan i mange andre Forhold opstaa Frygt for Misbrug, men jeg tror, at der kun overordentlig sjældent vil kunne opstaa Frygt for, at man vil give Penge ud, naar man ikke har Lyft dertil og ikke er forpligtet dertil. — Der er for Dyrigt ikke noget Særligt ved den foreliggende Sag, som kunde foranledige mig til at tage Ordet, og jeg har oprigtig talt været i Tvivl om, hvorvidt jeg skulde gjøre det i Anledning af de Uttringer, der ere fremkomne fra det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valg-